

“El futur de la pilota són les escoles”

Enric Sarasol és un dels grans jugadors que ha donat la pilota valenciana. Després d'una carrera plena d'èxits, aquest pilotaire de Genovès no renuncia a continuar en l'elit de la pilota, però espera que una nova generació de jugadors arribe aviat als trinquets valencians.

“Potser la forma de ser dels valencians fa que no apreciem les nostres coses. Sempre mirem les dels altres.”

Va començar a jugar a pilota quasi sense adonar-se'n, “perquè, després de l'escola, en lloc de jugar a futbol anàvem al trinet”. Als quinze anys, animat per la seua família —molt vinculada al món de la pilota— Enric Sarasol va debutar com a professional i des d'aleshores no ha deixat aquest món. Orgullós per un currículum com el seu, on apareixen tots els títols que un pilotaire pot aconseguir, Sarasol mostra, però, cert pessimisme pel futur d'un esport que necessita urgentment la incorporació de nous jugadors i la implicació de les institucions per portar la pilota a les escoles.

—La indiferència que han demostrat tradicionalment les institucions valencianes cap a la pilota sembla haver fet un gir darrerament. És un gir sincer o interessat?

—Si abans els jugadors de pilota estàvem molt deseparats, ara potser ho estem una mica menys. Sembla que, efectivament, les institucions comencen a creure's això de la pilota. El canvi és important, però encara queden moltes coses a fer.

—Quines coses?

—Sobretot cal fer reviscolar la pilota. I això només depèn de la seua introducció en les escoles. Hem d'aconseguir que els xiquets la coneguen, la practiquen i l'estimen. L'afició s'està perdent; cada vegada hi ha menys gent que juga a pilota i, professionalment, estem en un punt d'estancament en què la falta de jugadors nous és prou preocupant.

—A què és degut aquest desinterès progressiu per la pilota?

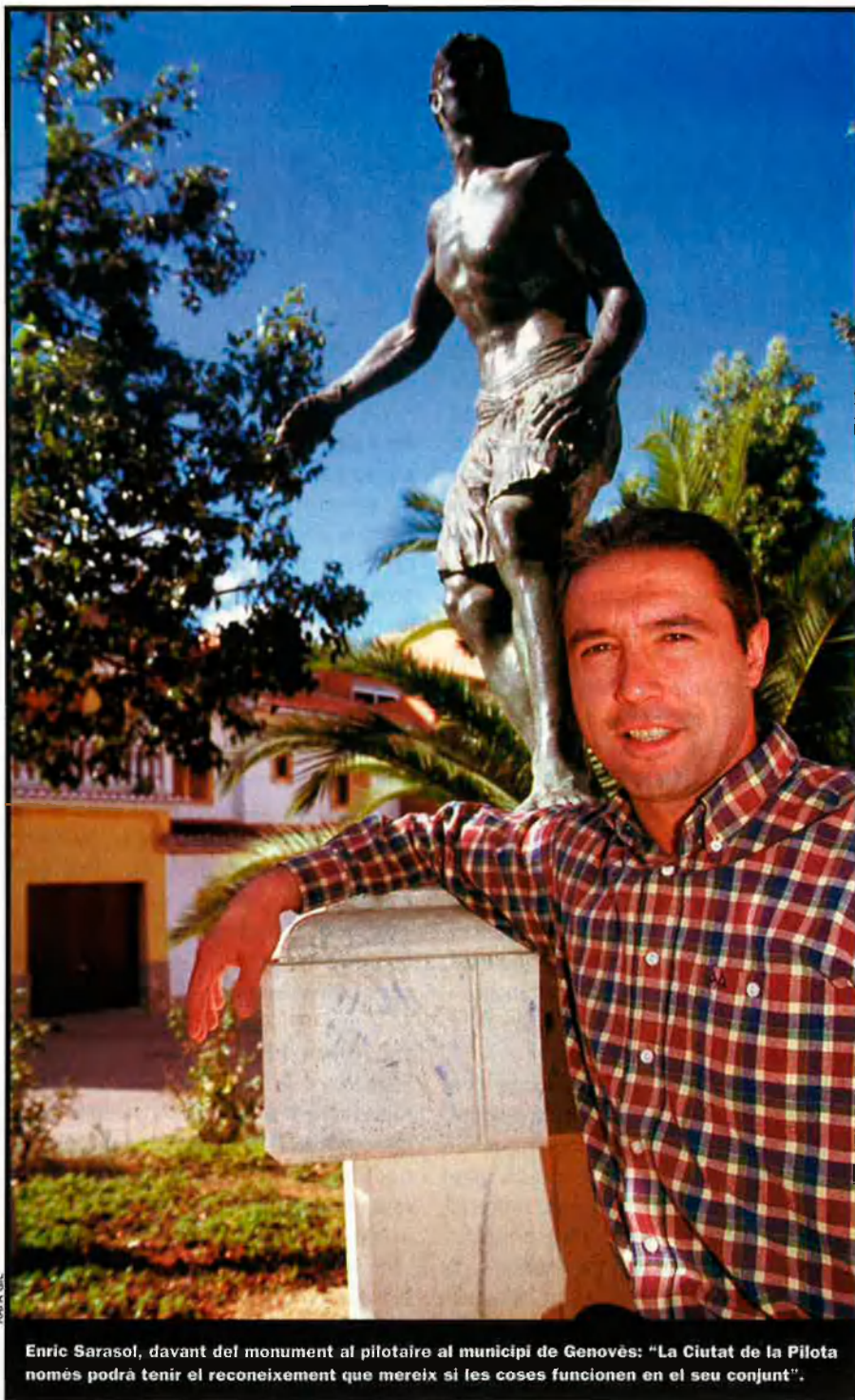
—La pilota no és un esport senzill, en el sentit que si no desportes molt —i molt prompte—, no tens res a fer. Possiblement, pots perdre molts diners anant de trinet en trinet sense traure'n cap benefici a canvi. I no hem d'oblidar que això, en gran mesura, depèn de les institucions, que han de ajudar els joves amb al·licients i il·lusions.

—La progressiva desaparició de la pilota dels carrers i la construcció dels trinquets, en quina mesura han afectat aquest esport?

—Més que els trinquets, va ser l'aparició dels cotxes i la urbanització massiva dels pobles el que va portar a la desaparició de la pilota del carrer. I, és clar, també va portar a un encaixonament, per dir-ho d'alguna manera, de la pilota, perquè només es podia practicar als trinquets. Però, la cosa més important és que l'afició s'ha anat perdent, la gent ja no juga a pilota. De vegades les coses es perden, i no sempre se sap per què.

—Potser perquè no es cuiden prou, aquestes coses?

—Potser la forma mateixa de ser dels valencians fa que no apreciem les nostres coses. Sempre mirem les dels altres. Al País Basc, per exemple, la pilota viu un auge espectacular, els jugadors són quasi mites i guanyen fortunes. Però això és la cultura de cada poble. De tota manera, jo sóc optimista. Tornar a la situació de fa quaranta anys és impossible,

Enric Sarasol, davant del monument al pilotaire al municipi de Genovès: "La Ciutat de la Pilota només podrà tenir el reconeixement que mereix si les coses funcionen en el seu conjunt".

però espere que d'ací a un temps hi haja vint jugadors disputant una final individual.

—El seu poble, Genovès, ha vist nàixer molts i molt bons pilotaïres...

—Sí, però l'afició no només és d'ací, sinó de la gran majoria dels pobles del voltant. Bé, de fet, la pilota era l'esport per excel·lència a tot el

País Valencià fa quaranta anys. Ara és el futbol.

—Què li semblen les xifres absolutament desorbitades que mou el futbol?

—Això no ho critique, sempre que hi haja gent al món que crega que un futbolista mereix guanyar aquestes quantitats.

—Aquesta visió catastrofista canvia

quan sent parlar del futur Museu de la Pilota o de la futura Ciutat de la Pilota?

—D'alguna manera sí. Escriure i parlar de pilota sempre és positiu.

—Què hi ha d'aquests dos projectes?

—El Museu [que s'uhicarà a Genovès] està pràcticament acabat. Ara només cal recollir tot el material que s'hi exposarà: fotos, cartells, guants, pilotes, i tota classe d'objectes representatius de les diverses modalitats de pilota que es juguen arreu del món.

—I de la Ciutat de la Pilota?

—Aquest ja és un tema més complicat. Jo pense que és un projecte molt important, sobretot per la inversió econòmica que representarà. D'altra banda, també és cert que la majoria de trinquets del País Valencià necessiten una renovació urgent. Els pilotaïres necessitem instal·lacions dignes, on puguem donar una imatge de futur per a la gent jove, i rehabilitar tots els trinquets possiblement costaria més que fer un complex com la Ciutat de la Pilota. Ara bé, si es construeixen grans instal·lacions i després no hi ha pilotaïres per a utilitzar-les, no haurem avançat gens ni mica. S'ha de fer una vertebració i començar des de baix, des dels més menuts, introduint la pilota a les escoles. La Ciutat de la Pilota només podrà tenir el reconeixement que mereix si les coses funcionen en el seu conjunt. Esperem que serveisca per a donar nous jugadors i per a posar la pilota en el lloc que li correspon.

—Es pot viure de la pilota?

—Mentre estàs en actiu, sí, però quan et retires, no pots viure de renda. Avui dia, tret de deu o vint jugadors que estem en l'elit, és difícil guanyar prou diners per viure només de la pilota.

—Pensa en la retirada?

—En pilota no se sap mai. Els títols et donen energia per a seguir avant, encara que les forces cada dia són menors. El dia que crega que no estic en condicions, ho deixaré.

Rosanna Melià